

APOLLÓN

PRÓBÁI

AZ ELREJTETT ORÁKULUM

ELSŐ KÖNYV

AZ ELSŐPRŐEN SIKERES PERCY JACKSON-SOROZAT SZERZŐJE

RICK RIORDAN

RICK RIORDAN

APOLLÓN
PRÓBÁI

AZ ELREJTETT
ORÁKULUM

ELSŐ KÖNYV

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

*Múzsámnak, Kalliopénak.
Ezzel már régóta adós vagyok.
Kérlek, ne bánts!*

FÉLVÉR TÁBOR

LONG ISLAND-SZOROS

1.

*Banditák ütnek
Megbosszulnám, ha tudnám
Jaj, mi lett velem*

A NEVEM APOLLÓN. Egykor isten voltam.

Életem eddigi négyezer-hatszázötvenkét évében rengeteg dolgot tettem. Pestist küldtem a görögökre, akik megostromolták Tróját. Az 1926-os baseballbajnokság döntőjének negyedik játékrészeben három hazafutással áldottam meg Babe Rutht. A 2007-es MTV Video Music Awardson a haraggal sújtottam Britney Spearst.

De halhatatlan életem során még egyszer sem landoltam kukában.

Fogalmam sincs, mi történt.

Arra ébredtem, hogy zuhanok. Felhőkarcolók suhantak el a szemem előtt. Lángnyelvek csaptak fel a testemből. Először a repüléssel próbálkoztam. Aztán kitaláltam, hogy felhővé változom, vagy átteleportálok magam a világ tulsó felére, és még száz különféle trükköt akartam bevetni, amit egyébként simán megcsinálok, de csak zuhantam tovább. Vészes gyorsasággal közeledtem egy szűk sikátor felé, és BUMM!

Nincs is annál szomorúbb, mint amikor egy isten egy kupac szemeteszákon landol.

Nyöszörögve, sajtó tagokkal feküdtem a nyitott konténerben. A romlott bolognai spagetti és a használt pelenkák bűze szinte égette az orromat. Attól féltem, hogy eltört a bordám, bár ennek elég kicsi volt a valószínűsége.

Az agyam zavartan kattogott, de hirtelen egy emlék tört a felszínre: az apám, Zeusz hangja. HIBÁZTÁL! MEG-BÜNTETLEK!

Rájöttem, mi történt velem. És kétségbeesett zokogásban törtem ki.

Én vagyok a költészet istene, ennek ellenére nehéz szakvakba öntenem, mit éreztem. Egyszerű halandók vagytok, mit is értenétek az egészből? Képzeljétek el, hogy levetkőztetnek titeket, aztán a hahotázó tömeg szeme láttára képen locsolnak egy tűzoltóömlővel. Képzeljétek el, hogy a jéghideg víz teljesen megtölti a szátokat meg a tüdőtöket, a víznyomás felhorzsolja a bőrötöket és ragacsos masszává passzírozza az ízületeiteket. Képzeljétek el, hogy tehetetlenül, porig alázva, teljes kiszolgáltatottságban vergődök, mert nyilvánosan és brutálisan megfosztanak titeket mindattól, amik vagytok. Az én megaláztatásom még enél is szörnyűbb volt.

HIBÁZTÁL! – mennydörgött a fejemben Zeusz hangja.

– Nem! – nyüsztettem. – Ez nem igaz! Esküszöm!

Semmi válasz. Kétoldalt rozsdás tűzlépcsők sorjáltak felfelé a téglafalakon. A téli égbolt engesztelhetetlenül szürkéllett fölöttem.

Megpróbáltam visszaemlékezni az ítéletben foglaltakra. Apám vajon említette, meddig tart a büntetésem? Mit kell tennem, hogy elnyerjem a bocsánatát?

Csak homályos emlékeim voltak. Zeusz külsejét is alig tudtam felidézni, nemhogy azt, miért taszított le a földre. Az óriások háborút robbantottak ki, gondoltam magamban. Az isteneket készületlenül érte a támadás, szegyen szemre kis híján vereséget szenvedtek.

Egyvalamit azonban biztosan tudtam: hogy igazságtalanul büntettek meg. Zeusznak bűnbak kellett, naná, hogy a panteon legvonzóbb, legtehetségesebb, legnépszerűbb istenét pécézte ki magának: engem.

Feküdtem a szeméthegyen, és a konténerfedél belső oldalára ragasztott matricát bámultam: SZEMÉTSZÁLLÍTÁS 1-555-BÜDÖSKE.

Zeusz úgyis meggondolja magát, nyugtatgattam magam. Csak rám akar ijeszteni. Mindjárt visszaránt az Olimposzra, és megúszom egy figyelmeztetéssel.

– Igen... – A hangom tompán és kétségbeesetten kongott. – Igen, így lesz.

Mocorogni kezdtem. Állva akartam fogadni Zeusz bocsánatkérését. A bordáim fájdalmasan lüktettek. Elszorult a gyomrom. A perembe kapaszkodva sikerült felhúznom magam a konténer szélére. De megbillentem, előreestem, és a vállam hangos reccsenés kíséretében vágódott az aszfalthoz.

– Ajajjuuhhúúú! – suttogtam fájdalmas hangon. – Állj fel! Állj fel!

Alig bírtam feltápáskodni. Szédültem. Majdnem összeestem a megerőltetéstől. Egy zsákutcában álltam. Az egyetlen kijárat, ami úgy tizenöt méternyire lehetett tőlem, egy óvadékiroda meg egy zálogház szutykos kirakattára nyílt. Valahol Manhattan nyugati felén lehetek, gondoltam magamban, vagy talán a brooklyni Crown Heightsban. Zeusz most tényleg bepöccent.

Szemügyre vettem az új testemet. Tizenéves kaukázusi férfi, tornacipő, kék farmer, zöld póló. De *snassz!* Beteg voltam, gyenge, és kiábrándítóan emberi.

Soha nem fogom megérteni, hogy bírják a halandók. Az egész életedet egy húszsák börtönében éled le, még az olyan apró örömök sem adatnak meg neked, mint hogy kolibrivé vagy fénnyé változz.

Most azonban, ó, egek, én is egy lettem közületek – egy húszsák!

Benyúltam a nadrágzsebembe, reméltem, hogy legalább a napszekér kulcsai nálam vannak. De pechem volt. Csak egy gagyi nejlaponpénztárcát találtam, benne száz amerikai dollárral – egy napi uzsipénz, gondoltam én – meg egy jogsit egy fura, göndör hajú, kicsit sem ismerős srác fényképével, amit New York államban állítottak ki *Lester Papadopoulos* nevére. Zeusz kegyetlensége nem ismer határokat!

Belekukkantottam a konténerbe, hátha az íjam, a nyilam meg a lantom is lehullott a földre. A harmonikámmal is beértem volna. De nem láttam semmit.

Felsőhajtottam. *Fel a fejjel!* – vigasztaltam magam. *Az isteni képességeim csak nem tűntek el teljesen. Rosszabul is járhattam volna.*

– Hé, Cade, nézd már ezt a lúzert! – kiáltotta egy reszelős hang.

Két fiatal srác állta el a sikátor kijáratát: egy zömök platinaszőke meg egy magas vörös hajú. Mind a ketten bő kapucnis pulóvert és buggyos nadrágot viseltek. Kígyószerű tetoválás kacskaringózott a nyakukon. Már csak a piros neonfelirat hiányzott a homlokukról: GENGSZTER.

A vörös hajú tekintete a kezemben lévő pénztárcára tapadt.

– Ne bunkózz már, Mikey! Egész barátságosnak tűnik. – Majd elvigyorodott, és egy vadászkést húzott elő az övéből. – A nyakamat rá, hogy az összes lóvéját nekünk adja.

Ami ezután történt, azt a megilletődöttségem számlájára írom.

Tudtam, hogy megfosztottak a halhatatlanságomtól, de még mindig a hatalmas Apollónként gondoltam magamra! Nem olyan könnyű ám nézőpontot váltani, mint, mondjuk, hópárduccá változni!

Ráadásul a legutóbb, amikor Zeusz halandóvá változtatott (igen, már kétszer is megtörtént), megtarthattam a hatalmas erőmet és néhány isteni képességemet. Azt hittem, most is ugyanígy lesz.

Nem hagyhattam, hogy két tejfölösszájú bandita csak úgy elvegye Lester Papadopoulos pénztárcáját.

Kihúztam magam, remélve, hogy Cade és Mikey kellőképpen megilletődik királyi termetem és isteni szépségem láttán. (Ezeket a tulajdonságokat senki sem veheti el tőlem, akármilyen fotó díszeleg is a jogosítványomon.) Még az sem érdekelt, hogy meleg trágyalé csurog le a nyakamon.

– Apollón vagyok – jelentettem ki ünnepélyesen. – Három választási lehetőségetek van, halandók: kegyelettel adóztok nekem, elmenekültök, vagy elpusztultok.

Arra számítottam, hogy a szavaim betöltik az egész síkátort, alapjaiban rázzák meg New York felhőkarcolóit, és füstölgő pernyeest zúdítanak a városra. De semmi sem történt. Sőt, a mondat végén kicsit el is csuklott a hangom.

A vörös hajú Cade-nek most már fülig ért a szája. Arra gondoltam, milyen mulatságos lenne, ha életre kelteném a nyakán lévő kígyótetoválást, és az állatok kiszorítanák belőle a szuszt.

– Mit mondasz, Mikey? – kérdezte a barátjától. – Adózzunk kegyelettel a csávnak?

Mikey morcosan ráncolta a szemöldökét. Tüskés szőke haja, apró malacszeme és vaskos termete arra a szörnyűséges vaddisznóra emlékeztetett, ami a régi szép időkben sokáig terrorizálta Krommüön faluját.

– Nem érzem szükségét, Cade. – A hangja olyan reszelős volt, mintha égő cigarettát nyelt volna. – Mi is volt a többi lehetőség?

– Elmenekülünk – felelte Cade.

– Ááá! – vágta rá Mikey.

– Elpusztulunk.

Mikey felhorkant.

– Mit szólnál, ha inkább mi pusztítanánk el őt?

Cade feldobta a kését, és a nyelénél fogva elkapta.

– Benne vagyok. Csak utánad.

A farzsebembe csúsztottam a pénztárcámat. Ökölbe szorítottam a kezemet. Nem szívesen lapítom palacsintává a halandókat, de biztos voltam benne, hogy képes vagyok rá. Még legyengült állapotban is sokkal erősebb vagyok az embereknél.

– Figyelmeztetek titeket – mondtam. – Az erőm messze meghaladja a tiéteket.

Mikey a csuklóját ropogtatta.

– Aha.

Azzal előrevetődött.

Amint a közelembre ért, lecsaptam rá. Az összes haragom benne volt abban az ütésben. Rendes esetben Mikey azon nyomban szétporlad, és csak egy gengszter alakú bemélyedés marad utána az aszfalton.

Ő azonban elhajolt az ütés elől, amit nagyon bosszantónak találtam.

Majdnem hasra estem. Meg kell mondanom, Prométheusz elég kontár munkát végzett, amikor megalkotta az embereket. A halandók lába kicsit esetlenül mozog. Én próbáltam menteni a helyzetet, a határtalan mozgékony-ságomból igyekeztem előnyt kovácsolni, de Mikey hátba rúgott. Az isteni arcomon landoltam.

Az orrlyukam felfújódott, mint egy légzsák. A fülem hangosan pattogott. Fémes íz áradt szét a nyelvemen. Amikor nyöszörögve hanyatt fordultam, láttam, hogy a két elhomályosult alak marcona tekintettel néz le rám.

– Mikey – szólalt meg Cade –, te érted, mire föl hencegett azzal, hogy az ereje meghaladja a miénket?

– Ááá! Nem értem.

– Ostobák! – hörögtem. – Most elpusztítalak titeket!

– Ja, persze. – Cade félredobta a kését. – Csak előbb agyontaposunk.

Cade az arcom fölé emelte a bakancsát, és a világ elsötétült körülöttem.

2.

*Ismeretlen lány
Tetézi kínjaimat
Hülye banánok*

1957 ÓTA NEM TAPOSTAK MEG ENNYIRE, amikor gitárpárbajra hívtam Chuck Berryt.

Miközben Cade és Mikey összevissza rugdalt, magzatpózba gömbölyödve védtem a bordáimat meg a fejemet. Elviselhetetlen fájdalmat éreztem. Öklendeztem, rázott a hideg. Hol magamhoz tértem, hol elájultam, és vörös folatok ugráltak a szemem előtt. Amikor a támadóim elunták a rugdosódást, fejbe vágtak egy szemeteszákkal, ami szétrobbant, és kávézaccal meg penészes gyümölcshéjjal terített be.

A két srác végül lihegve hátrébb lépett. Durva kezek mozták végig a ruhámat, és a pénztárcámnak nyoma veszett.

– Eztet nézzed! – kiáltott fel Cade. – Kápé meg egy igazolvány... Lester Papadopoulos névre.

– *Lester?* – hahotázott Mikey. – Rosszabb, mint az Apollón.

Az orromhoz nyúltam, ami nagyjából akkorára dagadt, mint egy vízágy. Az ujjaim vörösen csillogtak.

– Vér – motyogtam. – Az nem lehet.

Cade leguggolt mellém.

– De, nagyon is lehet, Lester. És még nincs vége. Elárulnád nekünk, miért nincs nálad hitelkártya? Meg telefon? Nem hiszem el, hogy egy rongyos százasért rugdostalak agyon.

Döbenten bámultam a véres ujjaimat. Isten vagyok. Nekem *nincs* vérem. Még ha halandóvá változtattak is, aranyló ikhór kering az ereimben. Ennyire nem... *züllhettem le*. Ez csak valami tévedés lehet. Egy rossz tréfa. Vagy mi.

Megpróbáltam felülni.

De a kezem megcsúszott egy banánhéjon, és újból kiterültem. A támadóim nem győztek örvendezni.

– Imádom ezt a csávót! – kurjantotta Mikey.

– Ja, bár a főnök azt mondta, jól ki lesz tömve – méltatlankodott Cade

– Főnök... – motyogtam. – Főnök?

– Úgy bizony, Lester. A főnök azt mondta: „Menjetek be abba a sikátorba!” – Cade hangosat csettintett az ujjával.

– „Könnyű préda lesz.” Azt mondta, üssünk le és raboljunk ki. De ez – lengette meg a bankókat az orrom alatt – elég karcsú.

Szorult helyzetem ellenére feltámadt bennem a remény. Ha ezeket a gengsztereket kifejezetten értem küldték, a „főnök” nem lehet más, csak egy isten. Egy halandó nem tudhatta, hogy pont ezen a helyen fogok földet érni. Talán Cade és Mikey nem is emberek. Hanem áruhás szörnyek vagy szellemek. Ez megmagyarázná, miért bántak el velem ilyen könnyedén.

– Ki... ki a főnökötök? – Nagy nehezen feltápászkodtam. Potyogott rólam a kávézacc. Úgy szédültem, mintha Khaoosz füstölgő mélye fölött lebegnék, de eszemben sem volt megalázkodni. – Zeusz küldött titeket? Vagy Árész? Audienciát követelek!

Mikey és Cade úgy néztek egymásra, mintha azt kérdeznék: *Ez normális?*

Cade felvette a kését.

– Még most sem esett le, Lester?

Mikey lecsatolta az övét – egy bicikliláncot –, és jól markokra fogta.

Elhatároztam, hogy az énekemmel fogom megadásra kényszeríteni őket. Lehet, hogy az ütlegeim nem fogtak rajtuk, de a csodás hangomnak egyetlen halandó sem bír ellenállni. A *You Send Me* és a saját szerzeményem, az *Én vagyok a te költőistened, bébi* között vacilláltam, amikor valaki elkiáltotta magát:

– HÉ!

A huligánok megfordultak. A fejünk fölött, a második emelet magasságában, egy tizenkét év körüli lány állt a tűzlépcsőn.

– Hagyjátok békén! – parancsolta.

Először azt hittem, hogy Artemisz sietett a segítségemre. A nővérem gyakran álcázza magát tizenkét éves kislánynak, fogalmam sincs, miért. De valami azt súgta, hogy ez mégsem ő.

A tűzlépcsőn álló lány nem tűnt különösebben félelmetesnek. Alacsony volt, és dundi, borzas fekete apródfrizurája és fekete keretes macskaszem formájú szemüvege volt, aminek sarkaiban strasszkövek csillogtak. A hideg idő ellenére nem viselt kabátot. A szettjét mintha egy óvodás válogatta volna össze: piros tornacipő, sárga harisnya és zöld ujjatlan egyberuha. Lehet, hogy jelmezbálba készült, és jelzőlámpának öltözött.

De az arckifejezése még így is... vadságról árulkodott. Ugyanaz a csökönyös morcosság áradt belőle, mint a volt csajomból, Kürénéből, amikor az oroszlánokkal birkózott.

De Mikey és Cade nem hatódott meg.

– Na, kopás innen, kislány! – szólt rá Mikey.

A lány akkorát toppantott, hogy beleremegett a lépcső.

– Ez az én sikátorom! Itt én döntöm el, mi lesz! – Fensőbbeséges orrhangon beszélt, mintha egy szerepjátékban oltaná le a játszópajtását. – Az a lúzer az enyém, a pénzét is beleértve!

– Miért hív mindenki lúzernek? – kérdeztem elhaló hangon.

Igazságtalannak éreztem a megjegyzést, annak ellenére, hogy alaposan helybenhagytak, és csupa szemét voltam; de senki sem figyelt rám.

Cade gyilkos pillantást vetett a lányra. Most már az arca is vörös volt, nem csak a haja.

– Na, ne röhögtes! Kotródj innen, rohadék!

Azzal felkapott egy rothadt almát, és a lány felé hajította.

A lánynak szeme sem rebbent. A gyümölcs a lába elé gurult, és szelíden megállt.

– Játszol az étellel? – A lány megtörölte az orrát. – Hát jó.

Nem láttam, mikor rúgta el az almát, de az halálos pontossággal repült Cade felé, és orron találta a fickót. Aki abban a pillanatban fenékre ült.

Mikey a fogát vicsorgatta. A tűzlépcsőhöz vágatott, de hogy, hogy nem, egy banánhéj került az útjába. Elcsúszott, és hanyatt vágódott.

– AÚÚÚ!

Hátrálni kezdtem. Legszívesebben futásnak eredtem volna, de erősen bicegtem. És azt sem akartam, hogy megsorozzanak romlott gyümölccsel.

A lány átmászott a korláton. Meglepően lendületesen ért földet, és kiemelt egy zsák szemetet a konténerből.

– Állj! – Cade sietős rákjárással igyekezett minél messzebb kerülni a lánytól. – Beszéljük meg!

Mikey nyöszörögve fordult a hátára.

A lány durcásan nézett rájuk. Cserepes volt az ajka. Finom pihék feketéllettek a szája sarkában.

– Nem szimpatizálok veletek – mondta. – Menjetek innen!

– Jó! – felelte Cade. – Persze! Csak...

A kávézacc közé keveredett bankjegyekért nyúlt.

A lány meglengette a szemeteszsákot. A műanyag félúton szétrobbant, és töméntelen mennyiségű rothadt banán ömlött ki belőle. Cade kiterült. Mikey-t elborították a banánhéjak, úgy nézett ki, mintha egy húsevő tengeri csillog támadta volna meg.

– Tűnjetek a sikátoromból! – kiáltotta a lány. – Egykettő!

A konténerben úgy pattogtak a szemeteszsákok, mint a kukoricaszemek, retekkel, krumplihéjjal meg mindenféle komposztanyaggal terítve be Cade-et és Mikey-t. Csodálatos módon nekem nem esett bántódásom. A két gengszter a sérülései ellenére feltápáskodott, és sikoltozva elmenekült.

Mély növésű megmentőm felé fordultam. Nem először találkoztam ilyen veszélyes nővel. A nővérem halálos nyílzáport küld az ellenségeire. A mostohaanyám, Héra, nagy előszeretettel kergeti őrületbe a halandókat, akik cafatokra tépik egymást. Ennek ellenére idegesített ez a tizenkét éves szeméthajigáló.

– Köszönöm – mondtam óvatosan.

A lány karba fonta a kezét. Középső ujjain két egymáshoz illő, félholddíszítésű pecsétgyűrűt viselt. A szeme sötétten villogott, akár egy varjúé. (Bátran élhetek ezzel a hasonlattal, mert én találtam fel a varjakat.)

– Te csak ne köszöngess semmit – válaszolta a lány. – Még a sikátoromban vagy.

Körbejárt, és közben úgy vizslatott, mint valami tenyészmarhát. (Ezzel a hasonlattal is bátran élhetek, mert régebben tenyészmarhákat gyűjtöttem.)

– Te vagy Apollón?

A lány hangjába egy csepp áhítat sem vegyült. Az sem izgatta különösebben, hogy istenek járkálnak a halandók között.

– Szóval hallgatóztál?

A lány bólintott.

– Nem úgy nézel ki, mint egy isten.

– Ma nem vagyok formában – ismertem el. – Apám, Zeusz, száműzött engem az Olimposzról. És te ki vagy?

A lányból enyhe almáspite-illat áradt, ami nem nagyon illett elvadult külsejéhez. Ha rajtam múlt volna, kerítek egy törülközőt, megmosom az arcát, és adok neki pénzt, hogy ebédeljen meg. Valami azonban azt súgta, hogy inkább egy széket szerezzek, hogy legyen mivel elhessegetnem, ha meg akar harapni. A nővérem gazdátlan pártfogoltjaira emlékeztetett: a kutyákra, párdúcokra, fedél nélkül maradt szüzekre, sárkánybíbikre.

– Meg vagyok – közölte velem végül.

– Az a Megara becézése? Vagy a Margareté?

– A Margareté. De eszedbe ne jusson annak szólítani!

– Te félvér vagy, Meg?

Meg feljebb tolta az orrán a szemüvegét.

– Miből gondolod?

Meg sem lepődött a kérdésemen. Éreztem, hogy nem először hallja a kifejezést.

– Hát – magyaráztam –, látom, hogy van némi varázserőd. Rothadt gyümölcscsel üldöztél el két huligánt. Mi ez, banán-kinézis? Vagy a szeméttel operálsz? Ismertem egy római istennőt, Cloacinának hívták, ő volt a városi csatornarendszer védelmezője. Talán rokonod...?

Meg durcásan biggyesztette le az ajkát. Éreztem, hogy rosszat szoltam, bár fogalmam sem volt, mivel bántottam meg.

– Most elveszem a pénzed – közölte velem Meg. – Gyérünk! Tűnj el innen!

– Ne, várj! – A hangomba enyhe kétségbeesés vegyült. – Kérlek, egy kis... egy kis segítségre van szükségem.

Természetesen nagyon szégyelltem magam. Én – a jóslás, a pestis, az íjászat, a gyógyítás, a zene és még annyi minden más istene, hogy hirtelen fel sem tudom sorolni – egy papagájnak öltözött utcagyerek segítségéért esedezem. De nem volt más választásom. Ha ez a fruska úgy dönt, hogy elveszi a pénzem, és a sorsomra hagy a hideg téli utcán, nem tudom feltartóztatni.

– Mondjuk, hogy hiszek neked... – válaszolta Meg éneklő hangon, mintha egy játék szabályait hirdetné ki: *Én leszek a királykisasszony, te meg a szutykos szolgálólány.* – Mondjuk, hogy segítek. Mit szeretnél?

Jó kérdés, gondoltam magamban.

– Mi... mi most Manhattanben vagyunk?

– Ühüm. – A lány megfordult a tengelye körül, és játékos karaterúgással zárta le a mozdulatot. – A Pokol Konyhájában.

Fura volt egy gyerek szájából hallani ezt a nevet. Bár az sem volt mindennapi, hogy ez a gyerek egy sikátorban él, és szemeteszsákokkal üti le a gengsztereket.

Arra gondoltam, hogy elmehetnék az Empire State Buildinghez. Ez a modern átjáró az Olimposzhoz, de nem voltam biztos benne, hogy az örök felengednének a titkos hat századik emeletre. Zeusz ennyire nem könnyítené meg a dolgomat.

Talán felkereshetném a régi barátomat, Kheirónt, a kentaurt. Edzótábort működtet Long Islanden. Ő menedéket

nyújthatna nekem, és elláthatna néhány jó tanáccsal. De az veszélyes túra lenne. Egy védtelen isten könnyű célpont. Bármelyik szörnyeteg vidáman kibelezhetne. Az irigy szellemek és a kisebb istenek is kapva kapnának az alkalmon. Aztán itt van Cade és Mikey titokzatos „főnöke”. Fogalmam sincs, ki ő, és nem küldött-e rám újabb, még elvete-mültebb nehézfiút.

De ha sikerülne is eljutnom Long Islandre, az új, halandó szememmel hiába keresném Kheirón mesterien álcazott táborát. Kellene egy kísérő, aki odavezet; valaki, aki tapasztalt, és közel van a tűzhöz...

– Van egy ötletem. – Kihúztam magam, már amennyire a sérüléseim engedték. Nem könnyű magabiztosságot mímelni, amikor vérzik az orrod, és kávézacc potyog a ruhádról. – Ismerek valakit, aki a segítségemre lehet. Az Upper East Side-on lakik. Vigyél el hozzá, és megjutalmazlak.

A Meg által kiadott hang félúton volt a tüsszentés és a nevetés között.

– És mivel jutalmazol meg? – Körbetáncolta a konténeret, és húszdollárosokat rántott elő belőle. – Így is elszedem az összes pénzed.

– Hé!

Meg hozzám vágta a pénztárcámat, ami a Lester Papadopoulos névre kiállított ideiglenes jogosítványt leszámítva teljesen üres volt.

– Elszedtem a pénzed, elszedtem a pénzed – énekelte. Elfojtottam egy morgást.

– Ide figyelj, te csitri, nem leszek ám örökké halandó! Egyszer úgyis visszaváltozom istenné. Akkor megjutalmazom azokat, akik segítettek nekem. És megbüntettem azokat, akik nem.

Meg csípőre tette a kezét.

– Honnan tudod, mi lesz? Voltál már halandó?

– Igen, ha tudni akarod. Kétszer is! És mind a kétszer csak néhány évig tartott a büntetésem!

– Csakugyan? És hogy lettél megint istenke?

– Nincs olyan, hogy *istenke* – mutattam rá, bár a költő énem máris azon töprengett, hogyan használhatná fel ezt az ötletet. – Zeusz általában azt várja tőlem, hogy álljak be rabszolgának egy jelentősebb félistenhez. Mondjuk, ehhez a belvárosi sráchoz, akit az imént említettem. Ő tökéletes alany lenne! Néhány évig teljesítem az új gazdám parancsait. Ha rendesen viselkedem, visszaengednek az Olimposzra. Csak kapjak erőre, és máris kifundálom...

– Honnan tudod, melyik félisten az?

– Mi? – kérdeztem pislogva.

– Hogy melyik félistent kell szolgálnod, sügér.

– Hát... ööö. Legtöbbször elég nyilvánvaló. Valahogy mindig beléjük botlom. Ezért is akarok eljutni az Upper East Side-ra. Az új gazdám felszólít, hogy legyek a szolgálatára, és...

– Meg McCaffrey vagyok! – öltötte rám a nyelvét Meg. – Felszólítalak, hogy légy a szolgálatomra!

A fejünk fölött megdördült a szürke égbolt. Az isteni kacajra emlékeztető hang végigvisszhangzott a város sikátorain.

Ha maradt is valamicske a büszkeségemből, most jéghideg víz formájában csordogált lefelé a zoknimba.

– Jól belesétáltam a csapdádba.

– Aha! – Meg fel-alá ugrált a piros cipőjében. – Jó buli lesz!

Nagy nehezen legyűrtem a torkomból feltörni készülő zokogást.

– Biztos, hogy nem Artemisz vagy álruhában?

– Én az a másik vagyok – felelte Meg a pénzemet számolgatva. – Amit az előbb mondtál. Félisten.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod velem.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Honnan tudod?

– Csak úgy. – Meg önelégült mosollyal nézett rám. – És most már szolgám is van, aki egy bukott isten, és úgy hívják, hogy Lester!

Az ég felé fordítottam az arcomat.

– Atyám, ígérem, jó leszek! Ezt nem kívánhatod tőlem!

Zeusz nem felelt. Nyilván azzal volt elfoglalva, hogy videófelvételt készítsen a megaláztatásomról, amit aztán megoszthat a Snapchaten.

– Fel a fejjel! – vigasztalt Meg. – Ki az a srác, akit meg akartál látogatni? Aki az Upper East Side-on lakik?

– Egy másik félisten – válaszoltam. – Elvezethet egy táborba, ahol menedéket, útmutatást, ételt kaphatok...

– Ételt? – Meg füle majdnem olyan hegyes lett, mint a szemüvege. – *Finom* ételt?

– Hát, én alapvetően ambróziával táplálkozom, de azt hiszem, igen.

– Akkor ez az első parancsom! Keressük meg ezt a srácot, és kérjük meg, hogy vigyen el minket a táborba!

Szomorú sóhajt hallattam. Ez nagyon hosszú szolgaság lesz.

– Szolgálatodra – feleltem. – Keressük meg Percy Jacksont!